45 Prlika o svatbi

Devetnajsta nedelja po binkoštih

Matej 22,1-14

1 Jezus jim je spet spregovoril v prilikah. 2 »Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je napravil svatbo svojemu sinu. 3 Poslal je svoje služabnike, da skličejo povabljene na svatbo, vendar ti niso hoteli priti. 4 Znova je poslal druge služabnike, rekoč: 'Povejte povabljenim: Glejte, pojedino sem pripravil. Moji voli in pitana teleta so zaklani in vse je pripravljeno; pridite na svatbo!' 5 Ti pa se niso zmenili, temveč so odšli: eden na svojo njivo, drugi po svoji kupčiji; 6 ostali pa so zgrabili njegove služabnike, jih osramotili in pobili. 7 Kralj se je tedaj razjezil in poslal svojo vojsko, da so pobili tiste morilce in njihovo mesto požgali. 8 Nato je rekel svojim služabnikom: 'Svatba je pripravljena, toda povabljeni je niso bili vredni. 9 Pojdite torej na križišča in povabite na svatbo, kogar koli najdete.' 10 Služniki so odšli na poti in zbrali vse, ki so jih našli, hudobne in dobre, in svatovska dvorana se je napolnila z gosti. 11 Ko je kralj prišel pogledat goste, je opazil tam človeka, ki ni imel oblečene svatovske obleke. 12 Dejal mu je: 'Prijatelj, kako si prišel sem, ko nimaš svatovske obleke?' Ta pa je molčal. 13 Tedaj je kralj rekel strežnikom: 'Zvežite mu noge in roke in ga vrzite ven v naj zunanjejšo temo. Tam bo jok in škripanje z zobmi.' 14 Veliko je namreč poklicanih, a malo izvoljenih.«

26. april 1872

Tukaj imate pred seboj priliko o svatbi, s katero Sem nameraval usmeriti pozornost farizejev na njihove lastne spletke in njihove posledice; kajti bili so v zmoti, da nihče ne vidi njihovih igric. Vendar, ker Sem želel, da dosežem njihovo poboljšanje, Sem ob mnogih priložnostih skril Moje besede in opomine v prilike, katere so farizeji sicer razumeli, ljudje pa ne vedno. Nisem hotel popolnoma uničiti njihovo podobo med ljudmi zato, ker so bili še vedno zmožni poboljšanja. Kakorkoli, ker Sem vedno zadel žebelj na glavo, je njihova jeza proti Meni naraščala dokler, kot je bilo določeno, jim ni bila dana priložnost in moč, da izpolnijo to, nanašajoč se na Mene, kar je prerok napovedal že davno prej in kar Sem tudi prerokoval Mojim učencem o Moji bodoči usodi in koncu na zemlji.

V tej priliki Sem primerjal Nebeško Kraljestvo ali Očeta v Nebesih s kraljem, ki je poslal povabila na svatbo svojega sina prijateljem in znancem, vendar je povsod naletel na izmikajoče ali nikalne odgovore. Kralj se jim je v svoji jezi maščeval tako, da jih je pobil in zažgal njihovo lastnino.

Ko je v drugo poslal svoje služabnike, jim je naročil, naj povabijo vsakogar, na kogar bi naleteli na ulicah in trgih, in služabniki so pripeljali dobre in slabe k mizi njihovega gospodarja. Med temi gosti je bil tudi nekdo, ki ni bil primerno oblečen za to priložnost. Ko ni imel za to nobenega opravičila, so ga vrgli v zunanjo temo, kjer naj bi trpel zaradi svoje napake. In prilika se konča s pomembnimi besedami: "Mnogi so poklicani, a le malo je izbranih!"

To je vsebina prilike, toda zato, da bi jo razumeli v njenem duhovnem smislu,

moramo proučiti vse omenjene okoliščine, dokler ne odkrijemo dejanski duhovni pomen te prilike in njeno uporabnost tako v tistem času, kot tudi v sedanjem in prihodnjem. Vedno morate imeti v mislih, da v Mojih besedah obstaja veliko globlji pomen, kakor so v tistem času slutili poslušalci in kakor slutijo mnogi bralci v sedanjosti in prihodnosti. Začnimo torej z obliko te prilike, da bi lahko uvideli, kako ima vse svoj globok duhovni pomen, če se postavi - duhovno osvetljeno - pred notranje oko uma.

Primerjal Sem Nebeško Kraljestvo s kraljem, ki je želel pripraviti svatbo za svojega sina. Torej, v najvišjem pomenu se ta primerjava nanaša na bodočo poroko ali popolno poistovetenje oziroma združitev materialnega z duhovnim svetom, ali razkroj materije in osvoboditev duha, ki je bil ujet v materiji, z namenom, da spozna svojo združitev s tistim, kar je višje.

Prva slika - poroka - ponazarja združitev dveh v eno duhovno bitje, celo če sta ločena v dveh telesih. Poroka predstavlja veliki ali vzvišen čas, ko se to, kar je sorodno, sreča in skupno izvaja, kar ne bi bilo mogoče posamezniku.

K tej združitvi ali poroki, ki se običajno na zemlji praznuje s svatbo, so bili povabljeni vsi tisti, ki so bili vredni, da se je udeležijo; vendar prilika pravi, da se povabljenci niso odzvali.

Glejte, ta svatba označuje celotno obdobje od nastanka človeka do vesoljnega potopa. Zemlja, odeta v svatbeno oblačilo, je vabila vse človeštvo k duhovni združitvi. Želela je povabiti k temu praznovanju ljudi, duhovna bitja, kot materialno podobo radostnega procesa razvoja vsega stvarstva. Vendar so se ti rajši poklonili fizičnemu svetu in njegovim užitkom, kakor pa duhovnemu, ne meneč se za povabilo in izziv, da bi stremeli kvišku, ampak so se podali v nasprotno smer. In posledično, z namenom, da bi bila združitev Mojega duhovnega kraljestva z materijo še vedno mogoča, je moral vesoljni potop uničiti človeško raso tistega časa, to je, tiste ljudi, katere Sem obdaril z veliko nadoblastjo, in Sem jih učil in vzgajal z vsemi možnimi sredstvi.

Po tej katastrofi so bili preostali potomci kasneje ponovno povabljeni na praznovanje združitve, in pravzaprav je tudi tedaj živeča človeška rasa, vznemirjena zaradi predhodne sodbe in tudi gnana z notranjim občutkom, želela združitev duhovne povezave v njihovem telesu z višjimi področji duhovnega sveta. Vendar ta želja ni bila dovolj razločna in so jo različni ljudje tolmačili na različne načine. Potemtakem, kot navaja prilika, so prišli na svatbo dobri in slabi.

Med povabljenci - kot nadaljuje prilika - je bil tudi človek, ki ni imel svatbenega oblačila in je bil zato vržen v zunanjo temo. To pomeni: Vsi tisti, ki vsaj čutijo notranjo prisilo k duhovnemu zorenju, upajo, da bodo videli izpolnjene svoje želje in predstave.

Torej so polni veselega pričakovanja, to je, vsak od njih je - slikovito rečeno - oblekel najboljše, kar ima, za svatbeno oblačilo. Na ta način dobri odkrito kažejo svojo notranjo ljubezen, svoje najbolj notranje resnično stremljenje k temu, da postanejo čistejši in boljši. Tudi manj dobri in celo slabi so se navzven okrasili z znamenjem pobožnosti, z željo, da izgledajo bolje, kot pravzaprav so.

Samo en človek - kot navaja prilika - se ni zmenil za noben videz. Hotel se je predstaviti takšen, kakršen je, vendar je želel sodelovati v tej združitvi, predpostavljajoč, da ustreza njegovim pogledom. In ta edina oseba, ki se pogumno zoperstavlja Meni, Kralju, ni nihče drug kot Lucifer ali Satan, duh, katerega Sem pred davnimi časi izgnal in ki, kot poosebljeno načelo zlobe, predstavlja nasproten pol Moji lastni Biti. Torej je ta namerno najbolj zloben duh vržen v zunanjo temo, kjer je jok in škripanje z zobmi ali - z drugimi besedami - kjer lahko čaka v temi svojega lastnega razuma, dokler ne bo poboljšanje iz njegove notranjosti naredilo njegov povratek mogoč.

Satana, kot osebo, na vaši zemlji predstavljajo takšni ljudje, ki zelo dobro vedo, kaj je dobro in plemenito, vendar imajo rajši zlo in ga namerno tudi izvajajo. "Dobre" in "slabe" na svatbi predstavljajo vsi tisti, ki grešijo, ker so prešibki, vendar čeprav so postali žrtve svoje lastne slabosti, niso nikoli izgubili želje po poboljšanju in ga ne prezirajo ali zavračajo. Najbolj zlobni in nepopravljivi duhovi in duše, tudi najbolj nazadujoči v vsemu stvarstvu, so tisti, ki vedo, kaj je dobro, vendar ga ne izvajajo, ker dobro sovražijo in tudi, kadarkoli je le mogoče, vzpodbujajo ostale, da se od njega oddaljujejo ali da zaidejo na kriva pota. Takšno stremljenje je peklenske narave, ker se je ljubezenski nagib, katerega Sem vsadil v vse duhove in bitja, sprevrgel v zlo, namesto v dobro.

Farizeji so čutili, da se prispodoba človeka brez svatbenega oblačila nanaša na njih in so postali zelo besni. Videli so, da bodo zaradi svoje lastne krivde prikrajšani za vse bodoče užitke v kraljestvu duhov, dokler jih ne bo njihova prostovoljna spreobrnitev naredila vredne, da napredujejo k Meni. Torej se ta prilika konča z besedami: "Mnogo je poklicanih, a malo izvoljenih", ki želijo povedati da so bila in so, vrata v Moje veliko kraljestvo duhov odprta vsem duhovom Mojega stvarstva, vendar bo samo peščici uspelo vstopiti v področje večnega miru, spokoja in blaženosti. To ne bo mogoče, dokler ne bodo iz svojih src izločili vse, kar je od sveta in užitkov. Samo takrat bodo lahko izbrani, da bodo deležni Mojega Kraljestva. In njihove duhovne oči bodo le takrat lahko prenašale sijaj Moje nebeške ljubezni in svetlobe, ko bo podoben žarek svetil iz njih, ki lahko in mora najti popolno zadovoljstvo samo v odsevu velikega nebeškega svetlobnega duha.

To je duhovno tolmačenje te prilike, ki je obdržala svojo pomembnost do današnjega dne.

Od takrat pošiljam Moje služabnike, da povabijo vsakogar na svatbo v Mojo hišo, vendar se pogosto vrnejo, ne da bi izpolnili svoj namen. Tako, kakor se stoletje za stoletjem vali navzdol v prepad preteklosti, nisem nikoli prenehal z vabljenjem. Nekateri povabljeni so prišli, vendar so neumno pričakovali od Mene in Mojega Kraljestva to, kar Sem zahteval od njih. Obrnili so hrbte duhovnemu kraljestvu, ter rajši izbrali dolgo pot, namesto krajše in težavnejše.

Še vedno pošiljam sle, ki oznanjajo Mojo voljo in razlagajo ljudem pravi namen njihovega obstoja in da morajo, ne glede na njihov odpor, prej ali slej prispeti do točke, na kateri želim, da so. Mnogi nastavijo gluho uho glasu ljubezni in miru; ti bodo izgubljeni za dolgo časa. Z žalostjo gledam, kako Mi večina obrača svoje hrbte in namesto da bi Mi sledili, sledijo tistemu, za kar vedo, da je zlo.

Ko je bilo Moje povabilo neuspešno, Sem moral nekoč rešiti izgubljeno človeštvo z vesoljnim potopom, in znova Bom prisiljen dovoliti, zaradi dobrega in da ne bi izgubil izpred oči usodo človeštva, da se zgodijo podobne katastrofe.

Šele takrat bo nekdanja materialna voda nadomeščena z duhovno vodo Moje resnice. In kakor se je nekoč človeštvo poskušalo rešiti pred naraščajočo materialno poplavo, bodo sedaj preplavljeni z Mojo svetlobo, in obudil Bom boljše duhove, da jo bodo razširjali. In ko bo svetloba prežela vse, bodo nevedneži bežali pred njenim sijajem in se skrivali v zunanji temi njihovih lastnih slabosti.

Na ta način bo tisto, kar Sem v prispodobi povedal farizejem, duhovno izpolnjeno. Tudi sedaj se bodo nekateri jezili na *to* močno svetlobo, ker bo razsvetljevala to, kar so tako dolgo skrivali. Vendar mora postati svetlo ne glede na Satanov odpor, kajti Moje Kraljestvo je kraljestvo svetlobe! Le-ta je usoda duhov in bitij, katere Sem ustvaril, vključno s celotno človeško raso, ki lahko gre skozi dolg očiščevalni proces v večni temi svoje lastne duše, ki ustreza najbolj gosti snovi, ali pa z žrtvovanjem in velikim naporom, s trpljenjem in borbo, stopi na krajšo pot spoznanja. To je neogibna usoda duhov in bitij, ki Sem jih ustvaril, kakor tudi celotnega človeštva.

Vsi so povabljeni kot duhovi, toda gorje tistemu, ki bo skušal vstopiti v kraljestvo svetlobe brez svatovske obleke! Godilo se mu bo kot tistemu, ki ga omenja prilika; vržen bo v zunanjo temo, dokler se ne bo pričelo svitati v njegovemu srcu. Tako kot sem Jaz, v času Mojega bivanja na zemlji, z Mojimi besedami želel razsvetliti vse temne kotičke človeškega srca, bodo tudi v času Moje vrnitve, ki je že čisto blizu, morala imeti vsa srca svetlobo ali morajo biti vsaj sprejemljiva za svetlobo, da bi se lahko praznovala svatba. Takrat Bom, kot Kralj in Oče, pripravil svatbo za sina, Moje

duhove, in bomo potem kakor eno srce in ena misel praznovali največjo duhovno združitev, zaradi katere Sem, v tistem času, postavil največji vzor ponižnosti in ljubezni do vseh vas. Amen.

Gottfried Mayerhofer
Gospodove pridige